

CONSTANZA MIRIANO

**NOBENO TVOJE
TRPLOJENJE
NI ZAMAN**

Mističnost vsakdanjega življenja

Slovenski prevod

ANDREJ TURK

salve

UVOD

V ČASOPISNI PAPIR ZAVITA ZLATNINA

Kadar ženska trpi, potrebuje dve vrsti ljudi. Prvi so tisti, ki ji poskušajo trpljenje olajšati z različnimi darilci, kot so čokolada (za takojšnjo tolažbo), pisane majice, ogrlice in zapestnice. Te so lahko iz kakršnega koli materiala, da se le svetijo. Stroka ugotavlja, da ima vse, kar se sveti, terapevtski učinek. Potem so tu še moška darila, ki so bolj špartanska. Možje ženam običajno podarjajo »koristnejše« stvari, kot so telefonski kabli, novi ročaji za omaro ter denar za plačilo prometnih kazni in tehničnih pregledov. Moški, ki si domišlja, da te ima rad, ti bo najverjetneje podaril kaj koristnejšega od ličila z bleščicami, saj si ne more predstavljati, kako si lahko z njim kakor koli pomagaš.

Druga vrsta ljudi, ki jih potrebuješ, kadar trpiš, so tisti, ki te ne poskušajo le potolažiti in ti izkazati sočutja, ampak tvoje trpljenje tudi osmisliti. To je namreč ključnega pomena: če v svojih težavah, bolečinah, utrujenosti, skrbeh in drugih neprijetnostih odkriješ pomen, se vse spremeni. Osebo zaupam le peščici ljudi, ki želijo to op-

raviti namesto mene (edino, kar je hujše od trpljenja, so nezaželeni nasveti, kako bi se morala ob tem počutiti). Take ljudi globoko spoštujem, ker so vztrajali v svojih preizkušnjah v prepričanju, da so dobre zanje. Ponižno so sprejeli svojo resničnost in našli pot do zaklada, ki je njihovo trpljenje spremenil v odrešenje. Sama tega ne znam narediti.

V tej knjigi bi vam rada predstavila njihove zgodbe in to, kar sem se iz njih naučila. Ob njih vedno znova ugotavljam, da nam Bog daje neprecenljive darove, ki pa so nadvse grdo zaviti (nekdo mu bo moral to prej ali slej povedati). Vseeno menim, da rahlo pretirava, ko nam zavija zlatnino v časopisni papir in Cartierjeve uhane v ovojni papir za meso. Ne vem, zakaj to počne. Znano je, da moškim zavijanje daril ne gre prav dobro od rok. Bog je očitno moškega spola, drugače bi poskrbel, da bi se ženske rodile že naličene. Ker so si s skrivnostjo trpljenja zaman razbijali glavo že nešteti veleumi – filozofi, teologi in celo moj kavarnar –, se bom zadovoljila s svojimi skromnimi intuicijami.

Prva je, da je Bog pedagog z načrtom za vsakega človeka. Del tega načrta je trpljenje, ki ima nek smisel. Mora ga imeti. Trpljenje je kot časopisni papir, ki ga je treba potrpežljivo odviti in v njem poiskati skriti diamant. Če bi nam ga dal brez takega ovojnega papirja, tega diamanta ne bi cenili in ne bi nikoli postali zreli možje in žene, torej njegovi otroci.

TAKO BLIZU
IN VENDAR TAKO DALEČ

Ko zakonca hodita različno hitro

Če bi mogel, bi moj mož vse strokovnjake za motivacijsko usposabljanje prekvalificiral v sezonske kmetijske delavce. Motivirati ljudi, da bi nekaj naredili, se mu namreč zdi neumno, ker sam raje išče motive – beri: izgovore –, zakaj nečesa ne bi naredil. Njegov nogometni moto je: »Brcni žogo čim dlje v out in teci v obrambo!« Vsemu, kar se mu zdi odvečno, nekoristno ali nepotrebno, se dosledno izogiba in si poenostavlja življenje, kolikor se le da. Težava je v tem, da se mu zdi odveč skoraj vse razen dihanja, službe, zakonskih odnosov in očetovstva (ki ga, priznam, vzorno opravlja). Nenehno črta razne izdelke z svojih nakupovalnih seznamov (»Kaj ti bo rehidracijski sok s kokosovo vodo? Voda iz pipe je povsem v redu!«), prijateljice s seznamov povabljenih (»Ne, Giovanne pa že ne! Če jo povabiš, bom šel prat avto. Pravzaprav ga bom šel prat, tudi če je ne povabiš, pa kar sama zabavaj svoje prijateljice!«), posamezne oprav-

ke z dnevnih programov (»Hčerko bom odpeljal v Zaro, da ji kupim tisto majico, brez katere ne more živeti, ne pa tudi na razstavo Caravaggia, ker bi moral parkirati dva kilometra stran od galerije! In ne govori mi, da si jo ljudje prihajajo ogledovat z drugega konca planeta! Rodil sem se v Rimu in hodim, kamor se mi zahoče.«). Na njegovo nesrečo mu je usoda ob bok postavila mene, ki imam že od rojstva moteno presnovo, zato mu vsake toliko okoli dveh zjutraj, ko ne morem spati, predlagam, naj v stanovanju prerazporedi pohištvo ali na spletu organizira dostavo hrane na dom za stare gospe v bloku, o čemer je nekoč sam govoril. A sredi noči je največ, kar zmore, to, da se obrne na drugo stran in smrči naprej.

Lahko bi rekla, da je soprog moj uradni demotivator. Iskreno povedano, se za njegove očitke ne zmenim preveč, ampak jih sprejemam kot vsakdanje zvočno ozadje. On pa trdi, da to počne za moje dobro, da bi me prizemljal in po možnosti imobiliziral. Pogosto se zahvaljuje Božji previdnosti, ker me je strah voziti moped po Rimu. Ve namreč, da s tem ne bi nič hitreje opravila načrtovanih opravkov, ampak bi jim dodala vsaj še deset drugih. Revež ne razume, da bi bilo nespodobno, če ne bi obiskala zlatarne, kjer je razprodaja prstanov. Misli, da bomo prihranili več, če tam ne bom kupila ničesar (kar bi tudi držalo, če prstan s čudodelno medaljo ne bi bil osnovna potrebščina). Vem, da bi raje imel manj razburljivo in adrenalinsko ženo, ki zna zanj pisati zmagovite prošnje za razpisana delovna mesta (in z malo večjimi »joški«). A je žal dobil mene.

Tudi kadar začnem pisati kakšno knjigo, me – tako kot pri vsem drugem – najprej vpraša, ali je to res nujno.